

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 16. De Prædestinatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](#)

48 Considerationes Christianæ.

Julius,

mendar, ut diu, noctūque legem suam meditentur, eam semper ob oculos sibi ponant, eam in manibus, sed multò magis in animo, & corde suo semper circumferant; de ea cogitent, dum domi, nec ejus obliviscantur, cùm in itineribus versabuntur. quì magis, urgere potuisse? & sanè, si quis non frequenter obligationum suarum recordetur, citò earum obliviscitur, nec multù abest, ut violet.

Statue, tempus aliquod tibi eligere de veritatibus æternis cogitandi.

Beati, qui scrutantur testimonia ejus, in toto corde exquirunt eum. Psal. 11. 8. 2.

Consideratio regit affectus, dirigit actus, corrigit excessus. Bern de Confid.

D I E S XVI.

De Prædestinatione.

I.

Sùmne prædestinatus? sùmne reprobatus? O terribilem, sed inutilem, imò & periculosam quæstionem! terribilis est, quia agitur de re non minoris momenti, quam mea sit felicitas æterna. Quæstio hæc inutilis est: cur enim cognoscere desiderem, quòd Deus absconditum nobis es-

se

se voluit? cur penetrare cupiam arcana, *Julius,*
 quæ impenetrabilia esse voluit? Præterea,
 et si id scirem, an minoris mihi staret salus
 mea? an minus mihi met ipsi renuntiare,
 sensus meos minus domare, minus juxta
Evangelium vivere me oporteret? ad quid
 ergo conduceret hæc cognitio; nisi, ut re-
 probi pejores, & prædestinati magis red-
 derentur ignavi? imò quæstio nociva est,
 cùm id solummodo possit efficere, ut homi-
 nem in effrænatum vitæ licentiam, vel de-
 sperationem coniiciat. Cognoscere vo-
 limus, cùm adorare debemus; ratiocinari
 volumus, cùm nos submittere debemus;
 turbamus nos, cùm nos deprimere, cùm
 timere debemus timore illo salutari, qui
 dum nos humiles, & ferventes reddit, præ-
 destinatos nos efficiet.

II. Sùmne reprobatus, sùmne præde-
 stinatus? mitte hanc quæstionem; vel ad
 eam ut respondeas, tibi ipsi dico: certum
 mihi est, me à Deo amari; possùmne hac
 de redubitare post signa, quibus amorem
 suum mihi testatus est? Deus pro me mor-
 tuus, an non hujus sufficiens est argumen-
 tum? certum mihi est, eum mihi salutem
 æternam conferre cupere; possùmne de hoc
 ambigere, si de ejus in me amore dubitare
 non possum? possùmne de eo dubitare

D

post

post promissa mihi facta, post cautions
mihi præstitas? possūmne dubitare post
præcepta, quibus sub pæna incurrendæ
sue indignationis salutem sperare me jus-
fit? foretne hoc bona fide agere, si me
sperare juberet rem, quam mihi con-
cedere nolle? possūmne dubitare post de-
sideria salutis meæ, quæ ipse mihi inspirat,
post tot præclara media, quæ mihi suppe-
ditat, saluti meæ consulendi? hisce me-
dijs uti penes me est, & his, si utar, salutem
meam in tuto colloco, si ea negligo, in
quemnam, nisi in me solum culpam refe-
ram? mea hæc culpa est, non verò Dei.

III. Si prædestinatus sum, dicet aliquis,
quidquid ago, salutem certò consequar;
Si prædestinatus non sum, omnes mei labo-
res, omnes conatus inutiles erunt. Mi-
sera sanè ratiocinatio, periculofus diaboli
laqueus, qui innumeros homines in de-
sporationem traxit, & pessimam vitam.
Qui fit, ut de nulla re, quam de salute tua
hunc in modum ratiocineris? ánne sic lo-
queris, cùm agitur de tua sustentatione, de
tua fortuna, de tua promotione, de tua sa-
nitate? dicisne, si Deus decrevit, ut ego
vivam, ut me sustentem, ut promovear,
ut sanitati restituar, id certissimè fiet? cui
igitur coner prospicere sustentationi meæ,

sta-

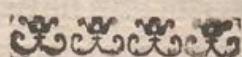

statui meo , promotioni meæ , sanitati Julius.
meæ recuperandæ ? an non hominem ,
qui hunc in modum ratiocinaretur , ratio-
nis expertem judicares ? ésne tu illo pru-
dentior , si id ipsum agas in negotio falu-
ristuæ ? hic homo , dices , poterit se su-
stentare , statum suum firmare , ad conditio-
nem meliorem evehi , si animum applicare ,
si laborare , si medijs aptis uti velit , qui-
bus res suas ad felicem exitum perducat .
Et cur non eundem in modum argumen-
taris de salute tua ? quænam hujus esse ra-
tio potest ? & quidnam inter hæc discrimi-
nis est ?

*Stude nunquam te implicare quæstionibus
hisce periculosis æquè , ac inutilibus de Prædesti-
natione , sed consilium divi Petri sequere ; stude
nempe prædestinationem tuam bonis tuis operi-
bus certam reddere.*

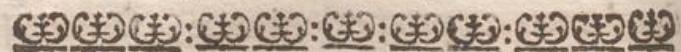
Satagit , ut per bona opera certam ve-
stram vocationem faciatis . 2. Petri . 1. v. 10.

Quare illum trahat , & non illum tra-
hat , noli judicare , si non vis errare : seme
accipe , & intellige , nondum traheris ; ora ,
ut traharis . Aug. in Ioan.

D 2

DIES

D I E S XVII.

De Præcepto Eleemosynæ.

I.

ELeemosyna opus est obligationis, & non solum condecentiæ. Deus id suafisse non contentus, etiam præcipit ; cùm ad inferorum pœnas condemnet eos, qui hic deficiunt : *Esurivi enim, inquit Servator in persona pauperis, & non dedisti mihi manducare. Ite igitur in ignem aeternum.* Hoc totum scelus erat perversi illius divitis. Evangelium certè non memorat, eum fuisse violentum, vel injustum ; sed in pauperes durum : atque hoc

Honora Domini num de tua substancia.

Matth. 25. 1. & 4. Misericordiam volo, & non sacrificium.

Matth. 9. v. 31.

Eleemosynam pauperis ne defraudes.

Ecccl. 4. 1.

satis est, ut inferorum barathro mancipe- tur. Debitum divinæ Majestati tributum præstare de nostris bonis debemus : quo cùm ipsi opus non sit, omne suum jus in pauperes transfert. Hoc est unicum illud sacrificium, quod Deus à nobis in posterum exigit ; nempe Sacrificium misericordiæ, omnibus alijs per novâ legem abo- litis : sed hoc sacrificium misericordiæ in pauperes est sacrificium justitiæ, quod Deo debemus. Ac proin Eleemosynam non facere, furari est. Hoc est illud tributum,

quod

